

**ข้อพิจารณาเกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดีตาม
พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 และ
พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551***

1) พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551

1.1 พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด 90 วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (มาตรา 2) พ.ร.บ.ดังกล่าว ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 4 มี.ค. 2551 จึงมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 2 มิ.ย. 2551 เป็นต้นไป

1.2 ตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 3 ให้ยกเลิกกฎหมาย 4 ฉบับ คือ

- พ.ร.บ.ภาพยนตร์ พ.ศ. 2473
- พ.ร.บ.ภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479
- ป.ว. ฉบับที่ 205 ลงวันที่ 9 ก.ย. 2515
- พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530

1.3 เมื่อ พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มีผลใช้บังคับแล้วตั้งแต่วันที่ 2 มิ.ย.2551 เป็นต้นไป ซึ่งให้ยกเลิก พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มีผลทำให้คดีที่โจทก์ฟ้องตั้งแต่วันที่ 2 มิ.ย. 2551 เป็นต้นไปว่า จำเลยกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะจำเลยกระทำความผิด มีประเด็นต้องพิจารณาตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ที่บัญญัติในภายหลังว่า การกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์เป็นความผิดตามพ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือไม่ (ป.อ. มาตรา 2) หรือพ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับพ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ซึ่งต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด (ป.อ.มาตรา 3)

เมื่อพิจารณาจากความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 ที่มีการฟ้องคดีในศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ เปรียบเทียบกับความผิดตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ได้ดังนี้

* นทล กิติกัมรา ผู้พิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง

<p>พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุ โทรทัศน์ พ.ศ.2530</p>	<p>พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551</p>
<p>มาตรา 6 “ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายด้วยประการใดๆ ซึ่ง<u>เทปหรือวัสดุโทรทัศน์</u> โดยทำเป็นธุรกิจ หรือโดยได้ประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการในรูปของค่าธรรมเนียมสมาชิก หรือด้วยวิธีการอื่นใด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน...”</p> <p>โดยมีบทกำหนดโทษ ตามมาตรา 34 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 38 “ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่าย<u>ภาพยนตร์</u>โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน...”</p> <p>โดยมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 79 ระวังโทษปรับตั้งแต่ 200,000 บาท ถึง 1,000,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่</p> <p>มาตรา 54 “ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่าย<u>วีดิทัศน์</u>โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน...”</p> <p>โดยมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 82 ระวังโทษปรับตั้งแต่ 100,000 บาทถึง 500,000 บาทและปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่</p>

จากบทบัญญัติที่เปรียบเทียบกันดังกล่าว เห็นได้ว่าความผิดตาม พ.ร.บ. ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาตรา 6, 34 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติเป็นความผิดไว้ในมาตรา 38, 79 มีระวางโทษปรับตั้งแต่ 200,000 บาทถึง 1,000,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ และมาตรา 54, 82 มีระวางโทษปรับตั้งแต่ 100,000 บาท ถึง 500,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาท ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ โดยไม่มีโทษจำคุก ขณะที่ พ.ร.บ. ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มาตรา 6, 34 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงถือว่ากฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ.มาตรา 3 โดยความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ และ พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ดังกล่าวต่างมีส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณ ทั้งกฎหมายใหม่และเก่า ทั้งนี้ เมื่อระวางโทษตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 79 และ 82 มีแต่โทษปรับซึ่งเบากว่าระวางโทษตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มาตรา 34 ที่มีโทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงต้องลงโทษปรับจำเลยตาม พ.ร.บ. ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 38, 79 หรือมาตรา 54, 82 ซึ่งเป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด อย่างไรก็ตาม ในการลงโทษปรับจะปรับเกิน 20,000 บาท และปรับเป็นรายวันไม่ได้ เพราะต้องนำระวางโทษปรับตามกฎหมายเก่า คือ พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มาตรา 34 ในส่วนของระวางโทษปรับชั้นสูงมาใช้บังคับด้วยเนื่องจากเป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดมากกว่ากฎหมายใหม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6579/2551 ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา มี พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 3 (4) ยกเลิก พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 และมาตรา 4 บัญญัติให้นิยามคำว่า วีดิทัศน์ หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น และมาตรา 54 วรรคหนึ่ง ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การที่จำเลยประกอบกิจการให้เช่าแผ่นดีวีดีโปรแกรมคอมพิวเตอร์เกมจึงเข้าลักษณะประกอบกิจการให้เช่าวีดิทัศน์ตามกฎหมายใหม่ กรณีจึงไม่อาจถือว่ากฎหมายใหม่

ยกเลิกการกระทำความผิดของจำเลย ความผิดฐานดังกล่าวมีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 82 ปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่น บาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ โดยไม่มีโทษจำคุก จึงต้องใช้กฎหมายใหม่ซึ่งเป็นคุณ แก่จำเลยมาบังคับตาม ป.อ. มาตรา 3 กรณีจึงไม่อาจรอการกำหนดโทษแก่จำเลยใน ความผิดฐานนี้ตาม ป.อ.มาตรา 56 ได้ อย่างไรก็ตาม ขณะกระทำความผิด การ กระทำของจำเลยเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 34 ต้องระวางโทษจำคุกไม่ เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งในส่วนของโทษปรับ กฎหมายใหม่ระวางโทษปรับไว้สูงกว่ากฎหมายเดิม จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็น คุณแก่ผู้กระทำความผิดวางโทษปรับแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา 3

หมายเหตุ

ตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 บัญญัติ ความหมายของเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ไว้ว่า หมายถึง วัสดุที่บันทึกภาพหรือถ่ายทอด ภาพ หรือวัสดุซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำด้วยวิธีใดๆ ให้เป็นเรื่องเหตุการณ์ รูป ข้อความหรือเกมการเล่น (มาตรา 4) ดังนั้น แผ่นวีซีดีหรือดีวีดีภาพยนตร์ เกมการ เล่นหรือคาราโอเกะที่มีภาพประกอบ จึงอยู่ในความหมายของเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ตาม พ.ร.บ.ดังกล่าว โดยมีได้แยกบทบัญญัติการกระทำความผิดออกจากกัน แต่ตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ได้แยกความหมายของภาพยนตร์และ วีดิทัศน์ตามมาตรา 4 ดังนี้

ภาพยนตร์ หมายถึง วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถ นำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องแต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์

วีดิทัศน์ หมายถึง วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถ นำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะที่มีภาพประกอบ

<p>พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุ โทรทัศน์ พ.ศ.2530</p>	<p>พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551</p>
<p>มาตรา 20 วรรคสอง <u>“การฉายหรือ การให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ใน สถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ จะต้องกระทำในวันและเวลาที่พนักงาน เจ้าหน้าที่อนุญาต...”</u> โดยมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 38 ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับ ไม่เกิน 5,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 37 “ห้ามผู้ใดประกอบกิจการ <u>โรงภาพยนตร์</u>โดยทำเป็นธุรกิจหรือ ได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับ ใบอนุญาตจากนายทะเบียน...” โดยมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 79 ระวางโทษปรับตั้งแต่ 200,000 บาท ถึง 1,000,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาท ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ มาตรา 53 “ห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือ ประกอบกิจการ<u>ร้านวีดิทัศน์</u>โดยทำเป็น ธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้น แต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ...” โดยมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 82 ระวางโทษปรับตั้งแต่ 100,000 บาทถึง 500,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาท ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่</p>

จากความหมายดังกล่าว หากเป็นแผ่นวีซีดีหรือดีวีดีภาพยนตร์ จึงอยู่ใน
ความหมายของภาพยนตร์ แต่หากเป็นแผ่นวีซีดีหรือดีวีดีเกมการเล่นหรือคาราโอเกะ
ที่มีภาพประกอบจะอยู่ในความหมายของวีดิทัศน์ ซึ่งตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และ
วีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 แยกบทบัญญัติการกระทำความผิดออกจากกัน ในหมวด 3
การประกอบกิจการภาพยนตร์ และในหมวด 4 การประกอบกิจการวีดิทัศน์ โดยมีบท
กำหนดโทษในส่วนที่ 2 ของ พ.ร.บ.ดังกล่าว

จากบทบัญญัติที่เปรียบเทียบกันดังกล่าว ความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการ
เทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มาตรา 20 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับ

ขณะจำเลยกระทำความผิด บทบัญญัติดังกล่าวเป็นความผิดเกี่ยวกับการฉายหรือการบริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ในสถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ซึ่งหมายถึงสถานที่ใด ๆ รวมทั้งสถานที่ภายในอาคารหรือยานพาหนะ ซึ่ง (1) จัดฉายหรือให้บริการโดยแสดงภาพและเสียงด้วยเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ โดยการเก็บค่าดูหรือโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของการให้บริการของผู้จัดฉายหรือผู้บริการในสถานที่นั้น หรือในยานพาหนะนั้น หรือโดยการได้รับประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่น ... (2) ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยการจัดส่งไปทางสายหรือวิธีการอื่นใดที่ให้ผลในลักษณะเดียวกันไปยังผู้รับบริการหลายรายที่อยู่ภายในอาคารเดียวกันหรือในบริเวณเดียวกัน เช่น อาคารชุด โรงแรม โรงพยาบาล ...” (พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มาตรา 4)

ความผิดตามพ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าว พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิด ได้บัญญัติเป็นความผิดไว้ โดยแยกเป็นสองกรณี

กรณีแรก ตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 37, 79 ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์อันหมายถึง การประกอบกิจการสถานที่ที่นำภาพยนตร์มาทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพและเสียงด้วยการฉายหรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย โดยสถานที่ฉายภาพยนตร์ หมายถึงอาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่ สำหรับฉายภาพยนตร์ สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์ สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4) ดังนั้น หากเป็นการฉายหรือให้บริการแผ่นวีซีดีหรือดีวีดีภาพยนตร์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จะเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 37, 79

กรณีที่สอง หากเป็นการฉายหรือให้บริการแผ่นวีซีดีหรือดีวีดีเกมการเล่นหรือคาราโอเกะที่มีภาพประกอบ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับผลประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติเป็นความผิดไว้ในมาตรา 53, 82 ซึ่งเป็นการจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ อันหมายถึงการจัดตั้งหรือประกอบกิจการ สถานที่ที่จัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์

พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 37, 79 มีระวางโทษปรับตั้งแต่ 200,000 บาท ถึง 1,000,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาท

ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ และมาตรา 53, 82 มีระวางโทษปรับตั้งแต่ 100,000 บาท ถึง 500,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาท ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ ขณะที่ พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มาตรา 20 วรรคสอง, 38 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 5,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงถือว่ากฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ. มาตรา 3 กรณีจึงต้องลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 37, 79 หรือมาตรา 53, 82 ซึ่งเป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดเนื่องจากมีระวางโทษปรับเท่านั้นไม่มีโทษจำคุก อย่างไรก็ตาม ในการลงโทษปรับจะปรับเกิน 5,000 บาท และปรับเป็นรายวันไม่ได้ เพราะต้องนำโทษปรับตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มาตรา 34 ในส่วนของระวางโทษปรับขั้นสูงมาใช้บังคับด้วย เนื่องจากเป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดมากกว่ากฎหมายใหม่

1.4 พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 บัญญัติบทกำหนดโทษเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 โทษทางปกครองซึ่งนายทะเบียนอาจมีคำสั่งให้ชำระค่าปรับ ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสม เพิกถอนใบอนุญาต พักใช้ใบอนุญาต (มาตรา 68 ถึง มาตรา 74)

ส่วนที่ 2 โทษอาญา (มาตรา 75 ถึงมาตรา 85) ทั้งนี้ในส่วนของโทษอาญา หากผู้กระทำความผิดยินยอมให้เปรียบเทียบปรับและได้เสียค่าปรับตามที่คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติหรือคณะกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่คณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบปรับ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตาม ป.วิ.อ. (มาตรา 84)

1.5 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษปรับทางปกครองเป็นนิติบุคคลหรือกรณีที่นิติบุคคลต้องรับโทษอาญา กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษปรับทางปกครอง หรือโทษอาญานั้นด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า การกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย (มาตรา 74 และมาตรา 85)

1.6 ในกรณีมีการกระทำความผิดตั้งแต่วันที่ 3 มิ.ย.2551 เป็นต้นไป ซึ่ง พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มีผลใช้บังคับแล้ว มาตรา 79 กำหนดให้ปรับตั้งแต่ 200,000 บาท ถึง 1,000,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาท

ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ และมาตรา 82 กำหนดให้ปรับตั้งแต่ 100,000 บาท ถึง 500,000 บาทและปรับอีกไม่เกินวันละ 10,000 บาท ตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ โทษปรับดังกล่าวแตกต่างอย่างมากจากโทษปรับตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทพและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 ที่ถูกยกเลิก โดยมาตรา 34 ของ พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทพและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530 มีระวางโทษปรับไม่เกิน 20,000 บาท และมาตรา 38 มีระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

1.7 ตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 79 และมาตรา 82 มีแต่โทษปรับโดยไม่มีโทษจำคุก จึงไม่อาจรอการกำหนดโทษตาม ป.อ.มาตรา 56 ได้นอกจากนี้ในมาตรา 79 กำหนดให้ปรับตั้งแต่ 200,000 บาท ถึง 1,000,000 บาท ดังนั้น แม้จำเลยให้การรับสารภาพ และศาลลดโทษให้กึ่งหนึ่งจากโทษปรับขั้นต่ำจำนวน 200,000 บาทคงปรับจำนวน 100,000 บาท หากจำเลยไม่มีเงินชำระค่าปรับ จะขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับตาม ป.อ. มาตรา 30/1 ไม่ได้ เพราะค่าปรับเกิน 80,000 บาท

1.8 ในกรณีที่จำเลยประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 38, 79 และมาตรา 54,82 น่าจะถือว่าจำเลยมีเจตนาในผลของการกระทำเป็นอย่างเดียวกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวกัน ต้องลงโทษตามมาตรา 38, 79 ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ป.อ.มาตรา 90

2) พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551

2.1 พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (มาตรา 2) พ.ร.บ.ดังกล่าวประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2551 จึงมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2551 เป็นต้นไป

2.2 พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 3 ให้ยกเลิก พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 และ พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2544

2.3 เมื่อพิจารณาจากความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 ที่มีการฟ้องคดีในศาลทรัพย์สินทางปัญญา เปรียบเทียบกับความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ได้ดังนี้

<p>พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521</p>	<p>พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551</p>
<p>มาตรา 6 ภายใต้บังคับมาตรา 12 งานใดที่ห้ามคนต่างด้าวทำในท้องที่ใด เมื่อใด โดยห้ามเด็ดขาด หรือห้ามโดยมีเงื่อนไข ใดๆ เพื่อประโยชน์ให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา</p> <p>มาตรา 33 คนต่างด้าวผู้ใดทำงานโดยฝ่าฝืนพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา 6 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 7 งานใดที่คนต่างด้าวอาจทำได้ในท้องที่ใด เมื่อใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยคำนึงถึงความมั่นคงของชาติ โอกาสในการประกอบอาชีพของคนไทยและความต้องการแรงงานต่างด้าวที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้ จะกำหนดให้แตกต่างกันระหว่างคนต่างด้าวทั่วไปกับคนต่างด้าวตามมาตรา 13 และมาตรา 14 ก็ได้</p>
<p>มาตรา 7 ภายใต้บังคับมาตรา 10 งานใดที่มีได้ห้ามไว้ในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในมาตรา 6 คนต่างด้าวจะทำได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายเว้นแต่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพื่อทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน แต่คนต่างด้าวนั้น จะทำงานนั้นได้เมื่อได้มีหนังสือแจ้งให้อธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบ ตามแบบที่อธิบดีกำหนด</p> <p>มาตรา 34 คนต่างด้าวผู้ใดทำงาน โดยฝ่าฝืน มาตรา 7 หรือฝ่าฝืน เงื่อนไขที่กำหนดตาม มาตรา 9 หรือทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต หรือฝ่าฝืน เงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดตาม มาตรา 12 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสาม เดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท</p>	<p>ความในวรรคหนึ่งไม่ใช่บังคับกับการทำงานของคนต่างด้าวตามมาตรา 12</p> <p>มาตรา 9 วรรคหนึ่ง ห้ามมิให้คนต่างด้าวทำงานใดนอกจากงานตามมาตรา 7 และได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน เว้นแต่คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพื่อทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนที่มีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน แต่คนต่างด้าวจะทำงานนั้นได้เมื่อได้มีหนังสือแจ้งให้นายทะเบียนทราบ</p> <p>มาตรา 51 คนต่างด้าวผู้ใดทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ในกรณีที่คนต่างด้าวซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามวรรคหนึ่งยินยอม</p>

หรือทั้งจำทั้งปรับ	<p>เดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรภายในเวลาที่พนักงานสอบสวนกำหนด ซึ่งต้องไม่ช้ากว่าสามสิบวัน พนักงานสอบสวนจะเปรียบเทียบปรับและดำเนินการให้คนต่างด้าวนั้นเดินทางกลับออกไปนอกราชอาณาจักรก็ได้</p> <p>มาตรา 57 ให้ออกกฎกระทรวงกำหนดงานที่คนต่างด้าวอาจทำได้ตามมาตรา 7 ให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ</p> <p>ในระหว่างที่ยังไม่มีกฎกระทรวงตามมาตรา 7 ให้นายทะเบียนอนุญาตให้คนต่างด้าวทำงานใดๆ ได้ เว้นแต่งานที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521</p>
<p>มาตรา 21 ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตทำงานอื่นใดนอกจากงานที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือเปลี่ยนท้องที่หรือสถานที่ในการทำงานให้แตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน</p>	<p>มาตรา 26 ผู้รับใบอนุญาตต้องทำงานตามประเภทหรือลักษณะงานและกับนายจ้าง ณ ท้องที่หรือสถานที่และเงื่อนไขตามที่ได้รับอนุญาต</p>

พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521	พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551
<p>มาตรา 38 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 21 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดประสงค์จะเปลี่ยนหรือเพิ่มประเภทหรือลักษณะงาน นายจ้างท้องที่หรือสถานที่ทำงาน หรือเงื่อนไข ต้องได้รับอนุญาตจากนาย</p>

	<p>ทะเบียน</p> <p>การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>มาตรา 52 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดทำงานอันเป็นการฝ่าฝืนเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามมาตรา 9 มาตรา 13 มาตรา 14 หรือมาตรา 26 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท</p>
<p>มาตรา 22 ห้ามมิให้บุคคลได้รับคนต่างด้าวซึ่งไม่มีใบอนุญาตเข้าทำงานหรือรับคนต่างด้าวเข้าทำงานที่มีลักษณะหรือเงื่อนไขในการทำงานแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต</p> <p>มาตรา 39 ผู้ใดรับคนต่างด้าวเข้าทำงานโดยฝ่าฝืนมาตรา 22 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 27 ห้ามมิให้บุคคลได้รับคนต่างด้าวเข้าทำงาน เว้นแต่คนต่างด้าวซึ่งมีใบอนุญาตทำงานกับตนเพื่อทำงานตามประเภทหรือลักษณะงานที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ณ ที่ตั้งหรือสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต</p> <p>มาตรา 54 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 27 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท และถ้าคนต่างด้าวนั้นไม่มีใบอนุญาตผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาทต่อคนต่างด้าวที่จ้างหนึ่งคน</p>

จากบทบัญญัติที่เปรียบเทียบดังกล่าว ในกรณีที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มีประเด็นต้องพิจารณาตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ที่บัญญัติในภายหลังว่า การกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 หรือไม่ (ป.อ. มาตรา 2) หรือ พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิดแตกต่างกับ พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิด ต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ไม่ว่าในทางใด (ป.อ.มาตรา 3) ทั้งนี้ แยกพิจารณาได้ดังนี้

1. ความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 6, 33 ฐานทำงานที่ห้ามคนต่างด้าวทำ และมาตรา 7, 34 ฐานทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ได้บัญญัติรวมความผิดทั้งสองฐานตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 ดังกล่าวเป็นความผิดไว้ในมาตรา 9 วรรคหนึ่ง, 51 โดยแยกพิจารณาได้ดังนี้

1.1 ความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 6, 33 ฐานทำงานที่ห้ามคนต่างด้าวทำ ซึ่งเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง, 51 มีระวางโทษเท่ากันคือ จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับตั้งแต่ 2,000 บาท ถึง 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ต้องลงโทษตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 6, 33 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด ตาม ป.อ. มาตรา 2 (เทียบเคียง ฎ.470/2525, 5398/2533)

1.2 ความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 7, 34 ฐานทำงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง, 51 โดยตามพ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 7, 34 มีระวางโทษเบากว่า ต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใดตาม ป.อ. มาตรา 3 กรณีจึงต้องลงโทษตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 7, 34

2. ความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 21, 38 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 ซึ่งใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิด ได้บัญญัติเป็นความผิดไว้ในมาตรา 26, 52 ทั้งนี้ กฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิดและกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิดดังกล่าวต่างมีส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณในกฎหมายทั้งสองฉบับ แก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ.มาตรา 3 กรณีจึงต้องลงโทษปรับตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 52 โดยปรับไม่เกินโทษปรับขั้นสูง จำนวน 2,000 บาท ตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 38

3. ความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 22, 39 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว

พ.ศ. 2551 ซึ่งใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิดได้บัญญัติเป็นความผิดไว้ใน มาตรา 27, 54 ทั้งนี้ แยกพิจารณาได้สองกรณี

กรณีแรก กรณีรับคนต่างด้าวซึ่งมีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงานโดยฝ่าฝืนเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ใบอนุญาตทำงาน พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 27, 54 มีระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดมากกว่า พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 22, 39 ที่มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ. มาตรา 3 กรณีจึงต้องลงโทษปรับตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 54

กรณีที่สอง กรณีรับบุคคลต่างด้าวซึ่งไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงาน พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 22, 39 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิดมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วน พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 27, 54 มีระวางโทษปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 100,000 บาท ต่อคนต่างด้าวที่จ้างหนึ่งคน ทั้งนี้ กฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิดและกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังการกระทำความผิดดังกล่าวต่างมีส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณในกฎหมายทั้งสองฉบับแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ. มาตรา 3 กรณีจึงต้องลงโทษปรับจำเลยตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551 มาตรา 54 แต่ไม่จำต้องปรับตั้งแต่ 10,000 และจะปรับเกิน 60,000 บาท รวมถึงปรับต่อคนต่างด้าวที่จ้างหนึ่งคนไม่ได้ เพราะต้องนำระวางโทษปรับตามกฎหมายเก่า คือ พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 มาตรา 39 มาใช้บังคับด้วย เนื่องจากเป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดมากกว่ากฎหมายใหม่
